

ПОЗОРИЩЕ VI.

ДОНА ЛЮКРЕЦІЯ, ДЖЕНАРО.

ДОНА ЛЮКРЕЦІЯ

Дженаро! — Утровены сте!

ДЖЕНАРО

Що думате, госпоже? — Утровенъ, азъ!

ДОНА ЛЮКРЕЦІЯ

Да, утровены сте!

ДЖЕНАРО

Трѣбало ли е было да ся съмиѣвамъ като ми наляхте вы вишо-то.

ДОНА ЛЮКРЕЦІЯ

Ахъ! Не мя товарете съ печаль, Дженаро! — Не мя отпемайте сила-та коя-то ми остая и отъ коя-то имамъ нужда още нѣколко минути. — Слушайте мя. Херцогъ-тъ ви завижда зашто-то ва мысли за мой любовникъ. Херцогъ-тъ мя остави само да изберж една отъ тѣзи безчеловѣщини, или да ва видя убитъ отъ Рустигелло, или да ва налякъ азъ сама угрова-та. Страшна угрова, Дженаро, е тѣзи угрова мысль-та за коя-то направя блѣденъ всѣкы Италияецъ кой-то знае исторія-та на тѣзи двадесать послѣдни години....

ДЖЕНАРО

Да страшна е угрова-та на Борджии-тъ.

ДОНА ЛЮКРЕЦІЯ

Отъ неіж пихте вый, и никой въ свѣтъ-тъ, освѣнь папа-та и азъ, незнае цѣръ за тѣзи угрова. Виждате ли това стькленце кое-то посиж скрито въ причасъ-тъ си? Въ тога стькленце, Дженаро, съ-